

Зимна расходка.

Излѣзохъ извънъ града тоя зименъ день.

Князь Борисовата градина още дрѣме, потънала въ тжжната сладость на самотията; ни една птичка по дрѣвесата ѝ, ни една шумка по клонитѣ имъ. Изъ пуститѣ аллеи, по дебело послания равенъ снѣгъ, нѣколко стѣпки оставили плитки дири. — Тънкитѣ голи и замрътвѣли дрѣвчета фърлятъ възъ тая бѣла постелка нѣкакви рѣдки и некрасиви дракулки — тѣ сж скудната имъ сѣнка, която имъ образува скжпливото слънце прѣзъ булото на бѣли сребристи облаци, плавающи по синето небе.

Азъ си казахъ: ще дойде пролѣтъ и тая градина раскошно ще зацѣфти и зачурулика отъ ясенитѣ гласета на славеитѣ и на милитѣ софианки. И любовта ще въздиша изъ гжстиятъ шумолакъ на акациитѣ и тополитѣ трепетни, и въ тайнственното уединение на бесѣдкитѣ ще загугукатъ чаровнитѣ въздишки на младостта...

И отминахъ Князь Борисовата градина съ погледъ, обърнатъ сѣ на дѣсно,—за да не видж редътъ ужасни конни казарми,—и се озовахъ на височината, отъ дѣто столицата се види най добръ, тоестъ най-хубава. Отъ тука гледана, тя прилича на една млада хубавица, застанала въ най-отбрано и напѣто положение, като че се намира прѣдъ фотографический апаратъ. Отъ къмъ стан-